

Arrest

nr. 141 071 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 22 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 2 november 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 3 november 2009 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een asielaanvraag in. Op 30 maart 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 45 565 van 29 juni 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster.

1.3. Op 5 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 december 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.4.1. Op 23 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Deze beslissing wordt op 21 augustus 2012 ingetrokken. Vervolgens wordt op 14 januari 2013 een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt bevonden. Bij arrest nr. 125 612 van 13 juni 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4.2. Op 14 juli 2014 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt bevonden. Aan de verzoekende partijen wordt tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en er wordt de eerste en de tweede verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Bij beslissing van 24 september 2014 worden deze beslissingen ingetrokken.

1.4.3. Op 2 oktober 2014 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 23 februari 2012 onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de eerste verzoeker, de tweede verzoekster en de derde verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 141 070 van 16 maart 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.5. Op 9 maart 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 16 maart 2012 dienen de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 10 mei 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 101 573 van 25 april 2013 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoeker en de tweede verzoekster.

1.7. Op 19 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.8.1. Op 2 oktober 2014 wordt de eerste verzoeker een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 22 oktober 2014 aan de eerste verzoeker ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.06.2013, ter kennis gegeven op 24.06.2013. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.

“(…)”

1.8.2. Op 2 oktober 2014 wordt de tweede verzoekster een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 22 oktober 2014 aan de tweede verzoeker ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.06.2013, ter kennis gegeven op 24.06.2013. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de gevolgen van het in punt 1.4.3. bedoelde arrest van de Raad

Bij arrest nr. 141 070 van 16 maart 2015 vernietigt de Raad (onder meer) de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van 2 oktober 2014.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld: *"(d)e beslissing tot verwijdering van 02.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod"*.

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

"§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

In casu gingen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2014 gepaard met de bestreden inreisverboden omdat de gemachtigde had vastgesteld dat de eerste en de tweede verzoek(st)er geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2013, ter kennis gegeven op 24 juni 2013.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2014, die gepaard gingen met de bestreden inreisverboden, werden vernietigd bij arrest nr. 141 070 van 16 maart 2015, komen bijgevolg ook de bestreden inreisverboden te vervallen.

Voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid is het aangewezen om de bestreden inreisverboden uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze beslissingen destijds al dan niet rechtsgeldig werden opgelegd.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekende partijen aangehaalde middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als

accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN